

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/38/2020
Identifikačné číslo spisu: 5019200505
Dátum vydania rozhodnutia: 23. februára 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:5019200505.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Michala Matulníka PhD. a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobkyne: Q. A. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, XX XXX K. U., X. J., proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, za účasti ďalšieho účastníka: ADVERTON, so sídlom Palárikova č. 76, Čadca, IČO: 46 550 291, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 51328-2/2019- BA zo dňa 15. júla 2019, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 28Sa/26/2019-28 zo dňa 4. februára 2020, t a k t o

r o z h o d o l :

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 28Sa/26/2019-28 zo dňa 4. februára 2020 m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej č. 51328-2/2019-BA zo dňa 15. júla 2019 z r u š u j e a vec jej v r a c i a na ďalšie konanie.

II. Žalobkyni p r i z n á v a právo proti žalovanej na náhradu trov konania pred správnym súdom a kasačného konania.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Žalobkyňa je poľskou občianskou, ktorá vykonávala zárobkovú činnosť ako zamestnankyňa na území Slovenskej republiky pre spoločnosť ADVERTON, s. r. o. (ďalej aj „zamestnávateľ“ a „ďalší účastník konania“) a zároveň vykonávala samostatne zárobkovú činnosť na území Poľskej republiky. Príslušná inštitúcia členského štátu bydliska (Poľská republika) žalobkyne určila, že v období od 01.01.2013 má podliehať uplatniteľným právnym predpisom Poľskej republiky.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č.k. 28Sa/26/2019-28 zo dňa 4. februára 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), zamietol žalobu žalobkyne, ktorá sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 51328-2/2019-BA zo dňa 15. júla 2019, ktorým bolo jej odvolanie

zamietnuté a potvrdené prvostupňové rozhodnutie pobočky žalovanej (Čadca) č. 39700-2/2019-CA zo dňa 12. apríla. 2019, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobkyni nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnankyni zamestnávateľa od 01. 01. 2013 podľa právnych predpisov Slovenskej republiky.

3. Správny súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, preskúmal napadnuté rozhodnutia a postup orgánov žalovanej podľa § 199 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) v medziach žaloby a tiež v zmysle § 203 ods. 2 SSP, pričom nezistil žiaden dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí, a preto žalobu podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú.

4. Správny súd sa stotožnil s právnym názorom žalovanej, že v danom prípade za situácie, keď bola pre žalobkyňu určená poľská legislatíva podľa čl. 16 ods. 2 a 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“), nie je kompetencia súdu tento postup správnych orgánov preskúmať a vyhodnocovať. Takéto definitívne určenie uplatniteľných právnych predpisov má byť pre súd záväzná. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10Sžso/20/2015. Správne orgány a rovnako aj súdy musia z takéhoto určenia uplatniteľných právnych predpisov vychádzať. Podľa názoru správneho súdu bolo potom v kompetencii pobočky žalovanej rozhodnúť v zmysle § 178 ods.1 písm. a) bod 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003“) o nevzniku jednotlivých povinných poistení žalobkyne ako zamestnankyne zamestnávateľa od 01.01.2013. Správny súd mal za preukázané, že zamestnávateľ prihlásil žalobkyňu do registra žalovanej dňom 01.01.2013 a zároveň, že sa na žalobkyňu vzťahujú v oblasti sociálneho zabezpečenia právne predpisy Poľskej republiky.

5. Správny súd v napadnutom rozsudku poukázal na uznesenie Veľkého senátu najvyššieho súdu, sp.zn. 1Vs/1/2018 zo dňa 04. 12. 2018, v ktorom sa zaoberal uplatniteľnými právnymi predpismi s cieľom zjednotiť túto oblasť. V rámci predmetného uznesenia bol prijatý právny záver, že definitívne určenie uplatniteľných právnych predpisov iného členského štátu EÚ od určitého dátumu podľa článku 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia alebo podľa článku 16 ods. 4 vzájomnou dohodou vylučuje právomoc Sociálnej poisťovne ako inštitúcie podľa článku 1 písm. p) nariadenia (ES) č. 883/2004 z 29. apríla 2004 (ďalej len „základné nariadenie“) na rozhodovanie o uplatniteľnej legislatíve. Správny súd zdôraznil, že prvostupňovým správnym rozhodnutím nebolo rozhodnuté o uplatniteľných právnych predpisoch vo vzťahu k žalobkyni, t. j. nezaoberal sa skutkovými okolnosťami, za ktorých malo dôjsť k určeniu uplatniteľných právnych predpisov Poľskej republiky v oblasti sociálneho zabezpečenia. V rozhodnutí prvostupňový správny orgán vychádzal zo skôr vydaného určenia uplatniteľných právnych predpisov zo strany poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia, ktorých určením bol viazaný, pričom odstránil len rozpor, ktorý vzhľadom na podanie prihlášky do registra zo strany zamestnávateľa žalobkyne vznikol.

6. Správny súd ďalej skonštatoval, že žalovaná neprekročila svoju právomoc rozhodovať v zmysle zákona o sociálnom poistení, keďže využila oprávnenie dané jej podľa tohto zákona, keď nerozhodovala o určení uplatniteľných právnych predpisov, ktorej podlieha žalobkyňa, teda nerozhodovala o veci samej podľa zákona o sociálnom poistení, ale len deklarovala nedostatok svojej právomoci vo veci konať. Uvedené rozhodnutie je podľa názoru správneho súdu možné prirovnať k rozhodnutiu súdu o zastavení súdneho konania pre nedostatok právomoci vo veci konať, keď rovnako aj súd musí pri zastavení konania aplikovať konkrétne procesné ustanovenia zákona, hoci právomocou konať vo veci samej nedisponuje.

7. Podľa názoru správneho súdu, pokiaľ žalovaná rozhodla spolu s prvostupňovým rozhodnutím tak, že žalobkyni od určitého dátumu sociálneho poistenie nevzniklo, tento výrok je súladný s procesným postupom, ktorý žalovaná a prvostupňový správny orgán v danej veci mohol aplikovať, vzhľadom na to, že sa vylučuje aplikácia Správneho poriadku a zákon o sociálnom poistení upravuje konkrétne spôsoby, ako možno konanie zastaviť v zmysle § 194 zákona o sociálnom poistení.

8. Správny súd neakceptoval ani námietky žalobkyne týkajúce sa neoprávneného vyhlásenia poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia (ďalej len „ZUS“), vzhľadom na to, že nemohli byť uplatnené v tomto súdnom konaní, keďže sa to týkalo procesného postupu iného (cudzieho) orgánu, a ten nebol, resp. nemôže byť predmetom prieskumného konania zo strany správneho súdu.

9. Rovnako sa správny súd nestotožnil s námietkou žalobkyne týkajúcej sa „ľubovoľného hodnotenia dôkazov“, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože ak došlo k definitívnemu určeniu uplatniteľných právnych predpisov, týmto určením je Sociálna poisťovňa viazaná a nie je v jej kompetencii ďalej vo veci rozhodovať, konať a vykonávať žiadne dokazovanie. Obdobne boli vyhodnotené aj námietky žalobkyne vo vzťahu k diskriminácii poľských občanov pracujúcich na území Slovenskej republiky.

10. Správny súd uviedol, že ak sa na žalobkyňu vzťahujú uplatniteľné právne predpisy Poľskej republiky (pričom žalovaná o jej určení nerozhodovala), potom bolo potrebné deklarovať, že zároveň nebola poisťencom aj na území Slovenskej republiky, pretože nemôže byť zároveň poisťencom na územiach dvoch členských štátov. V preskúmvanej veci nastala v zmysle listín administratívneho spisu sporná situácia, keď na jednej strane ZUS rozhodla o určení uplatniteľných právnych predpisov Poľskej republiky, z ktorého určenia museli správne orgány vychádzať a na druhej strane zamestnávateľ žalobkyňu prihlásil do registra poisťencov Sociálnej poisťovne v období, ktoré sa prekrývalo s určením uplatniteľných právnych predpisov Poľskej republiky. Napadnutým rozhodnutím bol tento sporný stav odstránený.

11. Záverom správny súd konštatoval, že nezistil žiadne dôvody pre zrušenie napadnutého rozhodnutia a žalobu ako nedôvodnú v zmysle § 190 SSP zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že ich nepriznal žiadnemu účastníkovi súdneho konania.

II.

Kasačná sťažnosť žalobkyne proti rozsudku správneho súdu

12. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa (ďalej len „sťažovateľka“), ktoré Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 55 ods. 3 SSP posúdil ako kasačnú sťažnosť, a ktorou sa domáhala zrušenia napadnutého rozsudku správneho súdu, ako aj rozhodnutia žalovanej, vrátane rozhodnutia pobočky žalovanej. Odôvodňovala to tým, že ZUS nemá právoplatné rozhodnutie o určení uplatniteľných právnych predpisov Poľskej republiky v období od 01.01.2013 do 22.09.2014; nesprávnym aplikovaním článku 288 ods. 2 Zmluvy o fungovaní EÚ v súvislosti s čl. 4 ods. 3 Zmluvy o EÚ, tým že neboli uplatnené a tým, že rozhodnutie bolo vydané na základe vnútroštátnych predpisov namiesto uplatnenia predpisov nariadení EÚ, ktorých obsah nemal byť v predmetnom rozsahu rozširovaný, upravovaný a doplňovaný.

13. Sťažovateľka vytýka aj určenie chybných skutkových opatrení týkajúcich sa prijatia podstaty napadnutého rozhodnutia neodôvodnených tvrdení žalovanej, ktoré boli v rozpore s obsahom protokolov vyhotovených z kontrol uskutočnených prostredníctvom žalovanej a Inšpektorátu práce v Žiline o nevykonávaní práce sťažovateľky u zamestnávateľa, aj keď z kontrolných protokolov nevyplývajú žiadne porušenia, a v prípade, že žalobkyňa bola vylúčená zo sociálneho poistenia, má žalovaná povinnosť zodpovedne odôvodniť svoje stanovisko, ale aj dodať všetky dôkazy pre jeho potvrdenie v súlade s bodmi 5 - 7 Rozhodnutia č. A1 Správnej komisie zo dňa 12. júna 2009 o ustanovení dialógu a zmierovacieho konania (ďalej len „rozhodnutie A1“) v rozsahu platnosti dokumentov a určenia príslušnej legislatívy a poskytnutia dávok podľa základného nariadenia. Sťažovateľka vytýka správne súdu, že sa opieral o neodôvodnené tvrdenia žalovanej a o dôkazy z vykonávania práce sťažovateľky na území Slovenskej republiky a došiel k záveru, že sťažovateľka prácu nevykonávala.

14. Sťažovateľka upriamuje pozornosť na účelovú snahu vylúčiť poľských občanov zo systému sociálneho zabezpečenia v Slovenskej republike, a tým „obmedziť princípy slobodného pohybu osôb, kapitálu a technológií“ zo strany žalovanej a ZUS. Poukázala, že sa pravidelne zdržiavala na území Slovenskej republiky a vykonávala prácu zadanú zamestnávateľom a vyhotovovala o tom správy.

15. Ďalej poukázala na porušenie článku 14 ods. 5 vykonávacieho nariadenia, ktoré malo vplyv na obsah napadnutého rozsudku tým, že bolo podporené stanovisko ZUS o tom, že práca žalobkyne má marginálny charakter na území Slovenskej republiky, kedy ako inštitúcia členského štátu bydliska nie je podľa názoru sťažovateľky oprávnená posudzovať pracovnú dobu žalobkyne vykonávanú na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej so slovenským zamestnávateľom, a v tejto záležitosti sa žalovaná vo vydaných rozhodnutiach, ako aj správny súd v napadnutom rozsudku mali podriaďiť posúdeniu ZUS a opomenuli tak argumentáciu žalobkyne týkajúcej sa charakteru jej práce. V tejto súvislosti poukázala na rozsah vykonávanej zárobkovej činnosti ako zamestnanec na území Slovenskej republiky (v rozsahu 10 hodín mesačne) v porovnaní s výkonom zárobkovej činnosti ako samostatne zárobkovo činné osoby na území Poľskej republiky (v rozsahu maximálne 160 hodín mesačne). Vyslovila nesúhlas s konštatovaním ZUS a žalovanej, že jej výkon zárobkovej činnosti v Slovenskej republike má len marginálny, teda zanedbateľný charakter.

16. Porušením článku 16 ods. 2, 3 a 4 v súvislosti s článkom 20 vykonávacieho nariadenia, ktoré malo podľa sťažovateľky vplyv na obsah napadnutého rozsudku, a to tým, že ostalo podľa nej v platnosti rozhodnutie žalovanej a rovnako aj prvostupňové rozhodnutie pobočky žalovanej (Čadca) o nevzniku povinného poistenia pred vydaním rozhodnutia ZUS o určení uplatniteľných právnych predpisoch. Sťažovateľka tak uviedla, že ZUS mala určiť uplatniteľné právne predpisy Slovenskej republiky, napriek tomu určila uplatniteľné právne predpisy Poľskej republiky, v čom vidí rozpor s vyššie uvedenými článkami vykonávacieho nariadenia. Absentovala tiež spolupráca medzi týmito dotknutými inštitúciami, v čom videla sťažovateľka aj nesprávnosť vo vzťahu k určeniu uplatniteľných právnych predpisov.

17. Porušenie článku 6 a 16 vykonávacieho nariadenia žalovanou, ktorého dôsledkom bolo, že žalovaná vydala rozhodnutia bez „prijatia postupu dialógu a zmierovacieho dialógu, ktoré sú uvedené aj v čl. 6 a 16 vykonávacieho nariadenia, ako aj v ustanoveniach rozhodnutia A1...kedy je v priebehu určovania príslušnej legislatívy pre poistenca potrebná spolupráca a porozumenie príslušných inštitúcií, za účelom splnenia všetkých práv, ktoré prislúchajú navrhovateľovi“. Žalovanej je tak vytýkané, že napadnuté rozhodnutia neboli odôvodnené a neboli podložené všetkými potrebnými dokladmi.

18. Ďalšia námietka je vo vzťahu k aplikácii článku 13 ods. 3 základného nariadenia, ktorá ustanovuje, že osoba podlieha právnym predpisom toho členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec. Z toho dôvodu tak sťažovateľka konštatuje, že mala podliehať uplatniteľným právnym predpisom Slovenskej republiky, vzhľadom na to, že zárobkovú činnosť ako zamestnanec vykonávala na tomto území. Uvedený rozpor je v dôsledku určenia uplatniteľných právnych predpisov zo strany ZUS. V tejto súvislosti uvádza, že voči tomuto rozhodnutiu ZUS sa sťažovateľka odvolala, a z tohto dôvodu nepovažuje toto rozhodnutie za konečné. Preto konštatuje, že rozhodnutia žalovanej spolu s rozhodnutím pobočky žalovanej sú v tomto prípade predčasné.

III.

Vyjadrenie žalovanej ku kasačnej sťažnosti žalobkyne

19. Žalovaná využila svoje právo na základe zaslanej výzvy správneho súdu sa vyjadrila ku kasačnej sťažnosti podaním zo dňa 22. 04. 2020.

20. Vo svojom vyjadrení poukázala, že sťažovateľka v kasačnej sťažnosti neuviedla také námietky k správnosti preskúmaného rozhodnutia, ani právne relevantné dôvody, ktoré by mali odôvodňovať zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku alebo zrušenie rozhodnutia žalovanej a rozhodnutia pobočky žalovanej. Pridržiava sa teda písomných vyjadrení, týkajúcich sa predmetnej veci, v rámci ktorých bolo zaujaté stanovisko ku každej námietke sťažovateľky obsiahnutej v žalobe. Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti opakovane namieta skutočnosti, ku ktorým sa žalovaná už vyjadrovala a rovnako tak k uvedeným námietkam zaujal stanovisko aj správny súd v napadnutom rozsudku. Žalovaná tak súhlasí s napadnutým rozsudkom správneho súdu.

21. Záverom žalovaná opätovne uvádza, že žalobkyňa si nemôže zvoliť systém sociálneho zabezpečenia tej krajiny, ktorý je pre jej podnikanie ekonomicky výhodnejší, aby sa tým vyhla plateniu odvodov zo svojej živnosti na území Poľskej republiky, ale má povinnosť prihlásiť sa do systému sociálneho poistenia toho štátu, ktorému v zmysle koordinačných nariadení podlieha. V prejednávacom prípade bolo preukázané, že žalobkyňa reálne nevykonáva pracovnú činnosť na území Slovenskej republiky, a teda nedošlo k súbežnému výkonu zárobkových činností na území dvoch alebo viacerých členských štátov v zmysle článku 13 ods. 3 základného nariadenia, a teda sťažovateľka podlieha právnym predpisom toho členského štátu, kde vykonáva zárobkovú činnosť, t.j. kde vykonáva samostatne zárobkovú činnosť, teda Poľská republika, ako to určila príslušná ZUS.

22. Žalovaná kasačnému súdu navrhuje, aby napadnutý rozsudok správneho súdu potvrdil ako vecne správny.

IV.

Vyjadrenie ďalšieho účastníka ku kasačnej sťažnosti žalobkyne

23. Ďalší účastník súdneho konania nevyužil svoje právo a na základe zaslanej výzvy správneho súdu sa nevyjadril ku kasačnej sťažnosti žalobkyne.

V.

Konanie pred kasačným súdom

24. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) bol formálne zriadený ústavným zákonom č. 422/2020 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava SR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov dňa 1. januára 2021 a na základe zákona č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva.

25. Podľa § 101e ods. 1 a 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021. Výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

26. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu námietok uvedených v kasačnej sťažnosti žalobcu (§ 453 ods. 2 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie správneho súdu je potrebné zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

27. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 28Sa/26/2019 - 28 zo dňa 4. februára 2020, ktorým rozhodnutím krajský súd podľa ustanovenia § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 51328-2/2019-BA zo dňa 15.07.2019, žiadajúc správny súd, aby rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

28. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správneho súdu, z ktorých dôvodov ich kasačný súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

29. Predmetom preskúmacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovanej - Sociálna poisťovňa, ústredie č. 51328-2/2019-BA zo dňa 15.07.2019, ktorým rozhodnutím žalovaná zamietla odvolanie sťažovateľky a potvrdila rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Sociálnej poisťovni, pobočka Čadca, č. 39700-2/2019-CA zo dňa 12. 04. 2019, ktorým prvostupňový správny

orgán rozhodol tak, že sťažovateľke nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnankyni ADVERTON, s.r.o., IČO: 46 550 291, so sídlom Palárikova 76, 022 01 Čadca dňa 01. 01. 2013 podľa slovenskej legislatívy.

30. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP.). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP.). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

31. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

32. Kasačný súd mal v danej veci preukázané, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, keď napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, nepostupoval náležite v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku..

VI.

Právne posúdenie kasačným súdom

33. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

34. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

35. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 v súvislosti s čl. 2 ods. 2 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

36. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

37. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

38. Vychádzajúc z uvedeného kasačný súd v kasačnom konaní pri prieskume zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu sa zaoberal námietkami sťažovateľky, ktorými bolo vytýkané správne súdu a zároveň žalovanej nesprávne právne posúdenie veci, keď v danej veci náležite nevyhodnotili skutkové okolnosti, ktoré posúdili v rozpore so základným nariadením a vykonávacím nariadením.

39. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2 (čl. 7 ods. 2 ústavy).

40. Slovenská republika vstupom do Európskej únie preniesla časť svojich právomoci na Európsku úniu v určenej miere a svojím vstupom do Európskeho spoločenstva sa súčasne zaviazala k uplatňovaniu právne záväzných aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie. Právne záväznými aktami na úseku sociálneho zabezpečenia pre členské štáty Európskej únie (teda aj pre Slovenskú republiku) sú základné nariadenie a vykonávacie nariadenie.

41. Základné nariadenie v druhej hlave ustanovuje postup, ktorým sa určujú uplatniteľné právne predpisy pre osoby, ktoré vykonávajú zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť na území členských štátov EÚ. V zmysle článku 11 ods. 1 základného nariadenia platí, že osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu; tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou. V článku 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia sa ustanovuje pravidlo, že osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu. V prípade ak osoba vykonáva súbežný výkon zárobkovej činnosti na území dvoch alebo viacerých členských štátov, príslušnosť k právnym predpisom sa určí na základe článku 13 základného nariadenia. Ak osoba vykonáva činnosť ako zamestnanec a samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, osoba by mala podliehať právnym predpisom toho členského štátu, v ktorom ma postavenie zamestnanca.

42. Postup uplatňovania článku 13 základného nariadenia bližšie upravuje vykonávacie nariadenie. V zmysle článku 16 vykonávacieho nariadenia, osoba ktorá vykonáva činnosti v dvoch alebo vo

viacerých členských štátoch, informuje o tejto skutočnosti inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska. Určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

Predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené alebo najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

Ak existuje neistota vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov, v dôsledku ktorej je potrebné, aby inštitúcie alebo úrady dvoch alebo viacerých členských štátov na požiadanie jednej alebo viacerých inštitúcií určených príslušnými úradmi dotknutých členských štátov alebo samotných týchto úradov navzájom rokovali, určia sa právne predpisy uplatniteľné na dotknutú osobu vzájomnou dohodou a so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a príslušné ustanovenia článku 14 vykonávacieho nariadenia. Ak inštitúcie alebo príslušné dotknuté úrady nemajú vo veci rovnaké stanoviská, snažia sa dosiahnuť dohodu v súlade s uvedenými podmienkami a uplatní sa článok 6 vykonávacieho nariadenia.

Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli predbežne alebo definitívne určené za uplatniteľné, to bezodkladne oznámi dotknutej osobe.

43. Závaznosť spolupráce medzi inštitúciami sociálneho zabezpečenia členských štátov európsky zákonodarca ustanovuje tiež v článku 20 ods. 1 a 2 vykonávacieho nariadenia, v zmysle ktorého dotknuté inštitúcie sprostredkujú príslušnej inštitúcii členského štátu, ktorého právne predpisy sú na osobu uplatniteľné podľa hlavy II základného nariadenia, nevyhnutné informácie potrebné na určenie dátumu, ku ktorému sa tieto právne predpisy stávajú uplatniteľnými, ako aj príspevkov, ktoré táto osoba a jej zamestnávateľ alebo zamestnávateľia sú povinní platiť podľa týchto právnych predpisov. Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli určené ako uplatniteľné na osobu podľa hlavy II základného nariadenia, sprostredkuje informáciu o dátume, ku ktorému sa uplatňovanie právnych predpisov stáva účinným, inštitúcii určenej príslušným úradom členského štátu, ktorého právne predpisy sa na túto osobu naposledy vzťahovali.

44. Skutkové zistenia vyplývajúce z predloženého spisového materiálu správneho súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovanej, v danej veci potvrdzujú, že sťažovateľka od dňa 01.01.2013 mala uzatvorený pracovnoprávny vzťah so zamestnávateľom ADVERTON, s. r. o., so sídlom Palárikova 76, 022 01 Čadca na území Slovenskej republiky. Sociálnej poisťovni bola doručená informácia poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) Varšava, že v posledných rokoch vznikli firmy, ktoré sprostredkovávajú pre poľské samostatne zárobkovo činné osoby zamestnanie na úväzok v iných členských štátoch, s tým že cieľom tejto činnosti v mnohých prípadoch nie je výkon zamestnania na pracovnú zmluvu mimo hraníc Poľskej republiky, ale vyhýbanie sa plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie ZUS z podnikateľskej činnosti, ktorú vykonávajú v Poľskej republike. Inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZUS Varšava požiadala Sociálnu poisťovňu o preukázanie relevantných skutočností na určenie uplatniteľnej legislatívy vo vzťahu k sťažovateľke a jej zamestnávateľovi. Na základe vzájomnej spolupráce medzi inštitúciami sociálneho zabezpečenia ZUS Varšava a Sociálnou poisťovňou v zmysle čl. 76 základného nariadenia bolo Sociálnej poisťovni, ústredie, v súlade s čl. 16 (2) vykonávacieho nariadenia zo strany poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS Oddział w Zabrzu doručené oznámenie č. 480300/70/2015/UBS1/0263624 zo dňa 19. 08. 2015, ktorým ZUS určila, že sťažovateľka od 01.01.2013 podlieha právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky. Sociálna poisťovňa ako inštitúcia dotknutého členského štátu toto určenie ďalej nenamietala, a preto v súlade s čl. 16 (3) vykonávacieho nariadenia v znení neskorších zmien a doplnkov sa stalo definitívnym. Uvedené definitívne určenie uplatniteľnej legislatívy vo vzťahu k sťažovateľke príslušnou poľskou

inštitúciou bolo hlavným podkladom pre vydanie napadnutých rozhodnutí žalovanej v oboch stupňoch.

45. Kasačný súd konštatuje, že sama žalovaná tak v administratívnom konaní ako aj v konaní súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého správneho rozhodnutia poukázala na to, že v zmysle zásad ustanovených v základnom nariadení a vykonávacom nariadení je potrebné na základe vzájomnej spolupráce inštitúcií sociálneho zabezpečenia členských štátov zabezpečiť, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva, podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jedného členského štátu, aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré by z toho mohli vzniknúť. Inštitúcie a osoby, na ktoré sa vzťahujú koordinačné nariadenia EÚ, majú povinnosť vzájomne sa informovať a spolupracovať, aby sa zabezpečilo riadne vykonávanie koordinačných nariadení. Potvrdila, že vo vzťahu k sťažovateľke boli určené s konečnou platnosťou uplatniteľné právne predpisy Poľskej republiky. Napriek uvedenému Sociálna poisťovňa konajúc a rozhodujúc podľa ustanovení zákona o sociálnom poistení v platnom znení v spojení s koordinačnými nariadeniami ES v oblasti sociálneho zabezpečenia preskúmanými rozhodnutiami vydanými v oboch stupňoch administratívneho konania určila, že sťažovateľke nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnankyni ADVERTON, s.r.o., IČO: 46 550 291, so sídlom Palárikova 76, 022 01 Čadca dňom 01.01.2013 podľa slovenskej legislatívy.

46. Kasačný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti nadväzujúc na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu zistil, že obdobnou vecou, ktorá je predmetom tohto konania, vo svojej rozhodovacej činnosti sa už zaoberal Veľký senát správneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej tiež „veľký senát“), keď za účelom zjednotenia rozhodovacej praxe posudzoval otázky nastolené senátom 9S v rozsahu vymedzenom v uznesení sp.zn. 9Sžsk/22/2017 zo dňa 16. mája 2018, ktorým podľa § 22 ods. 1 písm. a) SSP postúpil vec vedenú na najvyššom súde pod sp.zn. 9Sžsk/22/2017 na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu.

47. Veľký senát uznesením sp.zn. 1Vs 1/2018 zo dňa 4. decembra 2018 rozhodol o otázkach rozhodujúcich pre posúdenie veci nasledovne: „Odpoveď na 1/ otázku: Dohoda medzi inštitúciami dvoch alebo viacerých členských štátov Európskej únie podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia č. 987/2009 z 16.09.2009 musí byť určitá, čo do obsahu ako aj subjektov, ktorých sa má určenie uplatniteľných právnych predpisov týkať a súčasne musí byť zachytená v akomkoľvek formáte (napr. písomne, na elektronickom nosiči a pod.) a založená do spisu Sociálnej poisťovne. Odpoveď na 2/ otázku: Definitívne určenie uplatniteľnej legislatívy iného členského štátu Európskej únie od určitého dátumu podľa čl. 16 ods. 3 Nariadenia Európskeho parlamentu Rady (ES) č. 987/2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“), ktorým sa vykonáva Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) alebo vzájomnou dohodou podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia vylučuje právomoc Sociálnej poisťovne ako inštitúcie podľa čl. 1 písm. p) základného nariadenia na rozhodovanie o uplatniteľnej legislatíve.“ Rozhodnutie veľkého senátu je záväznou judikatúrou pre ďalšie rozhodovanie najvyššieho súdu vo veciach s obdobnou právnou problematikou.“

48. Vychádzajúc z uvedeného a právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave vykonávacieho nariadenia kasačný súd v danej veci poukazuje na záver veľkého senátu v uvedenom uznesení v odpovedi na II. otázku, že „definitívne určenie uplatniteľnej legislatívy iného členského štátu Európskej únie od určitého dátumu podľa čl. 16 ods. 3 Nariadenia Európskeho parlamentu Rady (ES) č. 987/2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“), ktorým sa vykonáva Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) alebo vzájomnou dohodou podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia vylučuje právomoc Sociálnej poisťovne ako inštitúcie podľa čl. 1 písm. p) základného nariadenia na rozhodovanie o uplatniteľnej legislatíve“, konštatuje, že v danom prípade správny súd vec nesprávne právne posúdil, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol, dospejúc k záveru, že rozhodnutia žalovanej vydané v oboch stupňoch sú zákonné. Skutkové zistenia v preskúmanej veci, vyplývajúce z administratívneho spisu, potvrdzujú, že vo vzťahu k sťažovateľke bola určená príslušnosť k poľským právnym predpisom, keď na základe

spolupráce medzi Sociálnou poisťovňou a poľskou inštitúciou sociálneho zabezpečenia v zmysle čl. 76 základného nariadenia, ZUS žalovanej v súlade s čl. 16 (2) vykonávacieho nariadenia oznámením zo dňa 19. 08. 2015 oznámila, že určila, že sťažovateľka od 01.01.2013 podlieha právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky, keďže Sociálna poisťovňa ako inštitúcia dotknutého členského štátu toto určenie nenamietala, určenie uplatniteľných právnych predpisov Poľskej republiky na sťažovateľku sa stalo definitívnym v súlade s čl. 16 (3) vykonávacieho nariadenia.

49. Pokiaľ Európsky parlament a Rada v druhej hlave základného nariadenia, ustanovujúcej určenie príslušnosti právnych predpisov uplatniteľných na fyzické osoby vykonávajúce zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členských štátoch v článku 11, ods. 1, ustanovuje všeobecné pravidlo zakotvené v preambule tohto nariadenia, že osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu; tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou, určením uplatniteľnej legislatívy členského štátu Európskeho spoločenstva, sa zakladá právomoc príslušných orgánov sociálneho zabezpečenia toho členského štátu, ktorého legislatíva bola určená. Pokiaľ vo vzťahu k fyzickej osobe ako k poistencovi bola určená uplatniteľná legislatíva príslušného členského štátu a tým aj právomoc inštitúcií sociálneho zabezpečenia tohto štátu, vychádzajúc z právnej úpravy ustanovenej v článku 11 ods.1 základného nariadenia, určenie uplatniteľnej legislatívy, vylučuje, aby táto fyzická osoba podliehala právnym predpisom iného členského štátu. Pokiaľ určenie uplatniteľnej legislatívy podmieňujúcej právomoc príslušného správneho orgánu sociálneho zabezpečenia toho členského štátu, ktorého legislatíva bola určená, v súlade s článkom 11 ods. 1 základného nariadenia vylučuje nielen uplatniteľnosť právnych predpisov iných členských štátov spoločenstva, ale súčasne tiež právomoc ich príslušných správnych orgánov sociálneho zabezpečenia.

50. Kasačný súd dospel k záveru, že úprava stanovená v článku 11 ods. 1 základného nariadenia je jednoznačná, a preto nebolo potrebné obracať sa s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor. Toto posúdenie bol kasačný súd spôsobilý uskutočniť sám vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora - rozsudok Súdneho dvora z 13. júla 2017 vo veci C-89/16, ktorej predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania - uplatňovanie systémov sociálneho zabezpečenia - migrujúci pracovníci - osoba, ktorá je zamestnaná na území jedného členského štátu a samostatne zárobkovo činná na území druhého členského štátu - určenie príslušnej právnej úpravy - Nariadenie (ES) č. 883/2004 a Nariadenie (ES) č. 987/2009, podaný najvyšším súdom v súvislosti s konaním: Radoslav Szoja, proti Sociálnej poisťovni. V uvedenom rozhodnutí Súdny dvor konštatuje, že článkom 11 ods. 1 základného nariadenia uvádza zásadu výlučnosti rozhodnej právnej úpravy, podľa ktorej osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie podliehajú právnej úprave len jedného členského štátu. Cieľom tejto zásady výlučnosti je vyhnúť sa komplikáciám, ktoré môžu vyplývať zo súbežného uplatňovania viacerých vnútroštátnych právnych úprav a odstrániť nerovnosti v zaobchádzaní s osobami pohybujúcimi sa v rámci Únie, ktoré by boli dôsledkom čiastočnej alebo úplnej kumulácie uplatňujúcich sa právnych úprav. V danej súvislosti Súdny dvor odkázal na rozsudok z 9. marca 2006 Piatkovski, C-493/04, EÚ:C:2006:167, bod 21. Z uvedených dôvodov kasačný súd ustálil záver, že vzhľadom k tomu, že Súdny dvor sa otázkou výlučnosti v zmysle článku 11 ods. 1 základného nariadenia už zaoberal, v danom prípade nenastala potreba predložiť prejudiciálnu otázku, čo je plne v súlade s doktrínou *acte éclairé*, ako aj s doktrínou *acte claire*, ktoré stanovujú výnimky z povinnosti predkladania prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru.

51. Z uvedených dôvodov pokiaľ vo vzťahu k sťažovateľke bolo určené, že podlieha právnym predpisom Poľskej republiky, takéto určenie založilo právomoc poľskej inštitúcií sociálneho zabezpečenia ZUS na konanie voči sťažovateľke a súčasne takéto určenie uplatniteľných právnych predpisov vo vzťahu k sťažovateľke vylučuje, aby sťažovateľka podliehala právnym predpisom Slovenskej republiky a teda aby podliehala právomoci Sociálnej poisťovni. Vychádzajúc z uvedeného pokiaľ Sociálna poisťovňa z vlastného podnetu začala konanie voči sťažovateľke a vo veci vydala preskúmané rozhodnutia, konala a rozhodovala bez právneho dôvodu.

52. Vzhľadom k uvedenému vyššie kasačný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovanej náležite nevychádza z právnej úpravy ustanovenej v základnom nariadení v spojení s právnou úpravou

ustanovenou vo vykonávacom nariadení, majúce za následok jeho nezákonnosť, z ktorých dôvodov najvyšší správny súd napadnutý rozsudok správneho súdu podľa § 462 ods. 2 SSP zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovanej podľa § 191 ods. 1 písm. c), e), f) SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

53. O práve na náhradu trov kasačného konania a trov konania pred správnym súdom rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľka, ktorá v tomto konaní mala úspech, priznal nárok na ich náhradu (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP).

54. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 2:1 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.